
Imre Flóra

RÓMA TITKOS ISTENNŐJE

az Aventinuson a narancskertek
macskaköves rejtett sikátorok
a fórumon pipacsok közt hevernek
architrávok párkányok oszlopok
estefelé a Piazza Navonán
a bíborvörös bougainvilleák
színes márványmozaik az én Rómám
hallgatni a tangóharmonikát
kóborolni leanderfák alatt
mert Róma igazi neve titok
ahogy lemegy majd megvakít a nap
az én nevem és mégse én vagyok
és jössz a píneák alatti ívben
nem Róma nem istennő hanem isten

SZENTIMENTALIZMUS

vihar jégeső elemi csapás
így ért ez a kései szerelem
elhagy minden racionalitás
felnőtt fekély megint az életem

váltja egymást világos és sötét
remény és reménytelenség dobál
alig éreztem bőröd melegét
az úton mindig térdig ér a sár

sodor sodor az iszapos folyam
ha feldob is újból alábukom
a ragyogás milyen anyagtalan
az a kék ég milyen mélységbe von

az ember megvénül de nem tanul
csak szeretlek reflektálatlanul